

ת"פ 6852/03/21 - מדינת ישראל נגד חמזה ח'טיב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 6852-03-21 מדינת ישראל נ' ח'טיב

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

חמזה ח'טיב

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות שעניינן החזקת נשק ואביזר שלא כדין, לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ושתי עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. נסיבות העניין פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ואפרט להלן ובקצרה את הממצאים הרלוונטיים לענייננו, כפי שנקבעו בהכרעת הדין.

2. ביום 7.2.21 החזיק הנאשם בתוך לול תרנגולות בבית דודו, רובה סער מסוג M-16 ומחסנית עם חמישה כדורי תחמושת, כאשר הם קבורים באדמה. בהמשך, ביום 8.2.21 הגיעו שוטרים לבית עסק בו עבד הנאשם על מנת לעוצרו בהתאם לצו בית משפט. השוטרים ניגשו אל הנאשם וביקשו ממנו להזדהות, אך הוא הזדהה בשם אחר. בשלב זה הודיע לו אחד השוטרים שהוא מעוכב אך הוא פתח בריצה, יצא מהעסק, עלה על קטנוע ונמלא מהמקום. ביום 15.2.21 הגיעו שוטרים לכפר בו מתגורר הנאשם במטרה לעוצרו. הנאשם הבחין בשוטרים, נמלט מהבית בו שהה דרך החלון ולאחר מרדף של עשרות מטרים נעצר על ידי השוטרים.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בעבירות חמורות וכי יש למגר את תופעת החזקת הנשק מהיסוד. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שלום הציבור ובטחונו. המאשימה הפנתה לתיקון החקיקה בנושא (והכוונה היא לסעיף 144(ז) לחוק העונשין; חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021), וטענה שהגם שהתיקון אינו חל על ענייננו, יש להביאו בחשבון לצורך קביעת מדיניות הענישה הראויה בעבירות נשק. ביחס למתחם הענישה, הפנתה המאשימה לפסיקה ועתרה לקבוע מתחם אחד לכל העבירות, הנע בין 30 חודשי מאסר בפועל ועד 48 חודשי מאסר. ברמה האופרטיבית נטען כי מדובר בנאשם שלא קיבל אחריות למעשיו ולחובתו הרשעה בעבירת תקיפת עובד ציבור

ולאור כך יש למקם את עונשו בחלקו האמצעי של המתחם, לצד ענישה מותנית וקנס.

4. ב"כ הנאשם טען כי משך ההחזקה אינו ידוע ולכן יש לקבוע שמדובר בהחזקה לפרק זמן מינימאלי וכי הנשק נמצא קבור באדמה ואין נסיבות נוספות המגבירות את הסיכון. נטען כי יש להביא בחשבון את העובדה שהנשק נתפס בשטחו של אחר שלא הועמד לדין וכן שנתפסו חלקי תחמושת נוספים שאיש לא הועמד לדין בגין החזקתם. ההגנה הגישה פסיקה וטענה כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל. ביחס לנסיבות הקשורות לנאשם טען הסנגור כי מדובר בלוחם לשעבר ששרת בצבא כשש שנים ביחידות מובחרות, טרם מעצרו סייע בכלכלת המשפחה ומזה כשנה וחצי נמצא בתנאי מעצר בית מלא בעיר אחרת לאחר שהיה תקופה ממושכת במעצר ממש. ביחס לעברו הפלילי נטען כי מדובר בעבר קל יחסית ומשכך עתרה ההגנה למקם את עונשו בחלקו התחתון של המתחם שהוצע.

5. הנאשם בדברו האחרון ציין כי לא ביצע את המעשים וביקש להתחשב בתקופה הארוכה בה הוא מצוי במעצר הבית.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

6. כאמור, הצדדים אינם חלוקים על כך שיש לקבוע מתחם הענישה אחד לכל העבירות שעבר הנאשם ואין מקבל טיעון זה. הגם שמדובר באירועים שהתרחשו בהפרש של מספר ימים האחד מהשני, מקובל עליי שמדובר במסכת עבריינית אחת וכי קיים קשר הדוק בין העבירות, בוודאי לאור כך שנקבע בהכרעת הדין שהבריחה מהשוטרים באה לסכל הליכי חקירה הקשורים לעבירות הנשק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). עם זאת מספר העבירות יובא בחשבון בקביעת גבולות המתחם.

7. הערכים המוגנים שנפגעו בשל העבירות ברוריסומדובר בפגיעה בשלום הציבור, בטחונו ואף בסיכון חיי אדם. בהקשר זה ראו ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' חאמד ביאדסה (10.5.2022): "בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הגלומה בעבירות הנשק. ביסוד עבירות אלו עומדת פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, כמו גם בביטחון הציבור ובסדר הציבורי בכללותו [...] עבירות אלו חמורות במיוחד, בין היתר משום שהן עשויות לשמש בסיס לביצוע פעילות עבריינית או פעילות טרור...". בענייננו נפגעו ערכים נוספים והם שלטון החוק והסדר הציבורי, וזאת בשל אירועי הבריחה מהשוטרים.

8. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירות:** הנשק שהחזיק הנאשם הוא נשק אוטומטי רב עוצמה העלול לגרום נזק רב ונסיבה זו יש לראות לחומרה. אינני מקבל את טענת הסנגור לפיה יש לקבוע שמדובר היה בהחזקה לפרק זמן מינימאלי ובהתאם לקבוע שהסיכון שנשקף מכך היה נמוך. אכן, לא ניתן לקבוע את משך תקופת ההחזקה על בסיס טביעת האצבע בלבד (שהיא שעמדה בבסיס ההרשעה) והתייחסתי לנושא בהכרעת הדין. ואולם, קבעתי שיש בראיה זו להביא למסקנה שמדובר היה למצער בהחזקה לפרק הזמן הנדרש לצורך קביעת יסוד השליטה. נזכור שהנאשם כפר

בכך שנגע כלל בנשק ודחיתי גרסה זו, כך שאופן ניהול ההליך מנע את האפשרות לקבל ראיות (ככל שקיימות לשיטתו) בדבר משך ההחזקה של הנשק ונסיבות העניין. משכך אין הצדקה להניח עבורו את ההנחה הטובה ביותר. רוצה לומר, הנאשם בחר לנהל את הגנתו באופן בו ניהל (שהיא גרסת קיצון) והוא אינו יכול להחזיק את המקל משני קצותיו, להכחיש החזקה בנשק ולאחר הרשעה לבקש לקבוע שהסיכון שנבע מההחזקה היה מינימלי (ראו בהשוואה: "קשה להלום שנאשם ינהל הגנתו בטענה שפעל לבדו, ומאוחר יותר ינסה להרחיק עצמו מתוצאות המעשים בהם הודה, בטענה כי אלו נגרמו על ידי שותפו למעשה שפעל ללא ידיעתו. ובקיצור, אין סיבה להניח לטובת המערער את התרחיש האפשרי הטוב ביותר עבורו, כאשר לא הובאה כל ראיה לביסוס התרחיש המוצע" (ע"פ 9256/11 **נוראיר פידיניאן נ' מדינת ישראל** (23.9.2014)).

9. כאן המקום להתייחס לעניין הנזק הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק ותחמושת. עדים אנו בעת האחרונה למקרים רבים של שימוש בנשק לא חוקי הגובה מחיר כבד בנפש לרבות של אזרחים תמימים שנקלעו שלא בטובתם לאירוע ירי שכוון לעבר אחר. בהקשר זה ראו:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו [...]. לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות [...]. כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי" (ע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' קדורה**, פסקה 5 (14.4.2022); להלן - עניין **קדורה**).

"הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאפתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים...אקדח שיורה "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי. יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה... אין להפריז במשקל שיש לתת לנתונים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין "מדרגה עונשית" שמתמקדת אך ורק בנתון זה ובתוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנשק לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חיי השגרה של החברה. כפי שהובהר, חלק מרעתן החולה של עבירות הנשק מצוי לאו דווקא בשימוש הישיר בנשק, אלא בנזקים שנלווים להחזקה ונשיאה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי" (ע"פ 6383/21 **קריף נ' מדינת ישראל** (13.02.22)).

10. עוד אוסיף כי בריחת הנאשם מהשוטרים, בשתי הזדמנויות שונות, מוסיפה חומרה ממשית לאירוע כולו ומעידה על היעדר מורא מפני החוק וזלזול מופגן.

11. **מדיניות הענישה:** בית המשפט העליון קבע לאחרונה בשורה ארוכה של מקרים כי על בתי המשפט לתרום תרומתם בביעור עבירות הנשק וכי יש צורך בהחמרה בענישה במקרים אלו. ראו למשל רע"פ 3619/21 **אבו הלאל נ' מדינת ישראל** (26.5.21):

"החזקת נשק חם בידי מי שאינו מורשה לכך עלול להוביל לתוצאות הרוג אסון, אשר יגבו מחירים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחומרה הטמונה בהחזקת נשק שלא כדין ומהסיכון שנוצר לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים".

"אין צורך להכביר במילים על אודות החומרה הנלווית לעבירות נשק. אין היום חולקין כי עבירות מסוג זה הפכו ל"מכת מדינה" של ממש ... מכה זו מצריכה מענה הולם בדמות ענישה מחמירה של הטלת עונשי מאסר משמעותיים. מצויים אנו לעת הזאת במצב חירום של ממש בעניין עבירות נשק, ולא בכדי נתקבל עתה תיקון לחוק העונשין (חוק העונשין) (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021) - שלא חל בעניינים - הקובע עונשי מינימום לעבירות נשק". (רע"פ 2251/21 **אנואר אבו עראר נ' מדינת ישראל** (15.12.2021); ראו גם, בשינויים המחויבים, ע"פ 4456/21 **מדינת ישראל נ' מוחמד אבו עבסה**, פסקה 15 (23.1.2022)).

12. לכך מצטרפת עמדת המחוקק, שקבע לאחרונה בסעיף 144(ז) לחוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה, התשפ"ב-2021) עונשי מינימום בעבירות נשק כך שהעונש שיושט על מבצעה לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים להקל בעונש. אכן, לאור מועד ביצוע העבירה התיקון לחוק אינו חל בעניינים, אך יש בו כדי לשקף את רצון המחוקק להחמיר בענישה בעבירות נשק (רע"פ 4103/22 **מדינת ישראל נ' מוחמד אמון** (6.11.22) 1 להלן עניין - **אמון**, פסקה 9; עניין **קדורה**, פסקה 6).

13. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת אפנה לעניין **קדורה** בו הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בעבירת החזקת נשק ביחד עם אחר ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל, חלף 10 חודשי מאסר שהטיל בית משפט קמא. הנאשם החביא על גג ביתו אקדח, כדורים ורימון עבור אחר. בית המשפט העליון ציין כי "ענייננו ב"מכת מדינה" שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים [...] ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת "אם מחזיקים - למאסר נשלחים"; רע"פ 3355/22 **עלאא סלאמה נ' מדינת ישראל** (26.5.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת החזקת נשק ותקיפת שוטר לאחר שהחזיק בחצר ביתו, לתקופה שאינה ידועה למאשימה, שני תתי מקלע מאולתרים, מחסנית ריקה התואמת לתתי המקלע ותרמיל 9 מ"מ. הנאשם אף תקף את אחד השוטרים בזמן שנערך חיפוש במקום. בית משפט השלום גזר עליו עשרה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעור המדינה התקבל ובית המשפט המחוזי קבע כי המתחם נע בין 24 חודשי מאסר בפועל ועד 50 חודשי מאסר והעמיד את עונשו של הנאשם על 28 חודשי מאסר. בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה; רע"פ 3619/21 **אבו הלאל נ' מדינת ישראל** (26.5.21), בו נידון עניינם של נאשמים שהורשעו בהחזקת שני כלי נשק מסוג קרל, מחסניות וכדורים ועונשם הוחמר לעשרה חודשי מאסר בפועל, חרף ענישה שיקומית שכללה מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר מותנה. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור שהגישו הנאשמים

וקבע כי "העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בהחזקת כלי הנשק המאולתרים"; ע"פ 8320/21 **מדינת ישראל נ' מחמד בסילה** (28.12.2021), בו הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בעבירת החזקת נשק ואביזרי תחמושת ונגזרו עליו 14 חודשי מאסר בפועל, חלף 7 חודשי מאסר בפועל. הנאשם הסתיר בחדר השינה נשק ותחמושת אותם הוביל לביתו מספר שבועות קודם לכן; עפ"ג 46460-02-22 **מדינת ישראל נ' אמיר צואלחה** (9.5.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת החזקת נשק ומחסנית ריקה שנתפסו בשטח פתוח במרחק של כמאה מטר מביתו כשהם עטופים בבד. בית משפט השלום גזר עליו 8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים בהתחשב, בין היתר, בעברו הנקי ובתקופת מעצרו. ערעור המדינה התקבל, עונשו הוחמר ל-12 חודשי מאסר בפועל ונקבע כי "עונש של 8 חודשי מאסר בפועל חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה בה חלה, כאמור, החמרה בפסיקה, וזאת במטרה לנסות לבער את עבירות הנשק אשר הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה" שהסלימה לאחרונה".

14. עם זאת, ניתן למצוא פסקי דין מהעת האחרונה בהם נגזרו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, במקרים בהם העדיף בית המשפט את האינטרס השיקומי לאור שיקום מובהק ומשמעותי; הפנמה של חומרת המעשים; הליך טיפולי והמלצה חיובית של שירות וכיוצ"ב נסיבות שהצדיקו חריגה ממתחם הענישה והקלה עונשית (ראו למשל: ע"פ 4552/21 **רושדי כיאל נ' מדינת ישראל** (25.10.2022); ע"פ 4332/21 **כרם עאסלה נ' מדינת ישראל** (20.2.2022); עפ"ג 29123-08-22 **מדינת ישראל נ' דעים** (17.11.2022)).

15. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינינו, המהוות אירוע אחד, נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 40 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

16. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכויי שיקומו של הנאשם המצדיקים חריגה לקולה ממתחם הענישה. בכל מקרה, אציין כי לא התבקש תסקיר בעניינו של הנאשם ולא הובאו בפני כל נתונים מהם ניתן להסיק מסקנה בדבר סיכויי שיקום. עוד אציין כי בשורה של פסקי דין בעת האחרונה נקבע כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אמורות ככלל לסגת מפני הצורך בהרתעת עבריינים לבל יחזיקו בנשק (עניין **אמון**, פסקה 6). מסקנה זו, בצירוף תחתיתו של מתחם הענישה, מחייבת הטלת עונש מאסר בפועל לתקופה בלתי מבוטלת בגדרי המתחם שנקבע.

17. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הצעיר יחסית (כבן 30), את שירותו הצבאי ומנגד את עברו הפלילי, אם כי מדובר בעבר קל יחסית, הכולל הרשעה בעבירת תקיפת עובד ציבור שבוצעה בשנת 2018. כן הבאתי בחשבון את התקופה בה היה הנאשם עצור (כשלושה חודשים) וכי מאז הוא במעצר בית מלא ומדובר בתקופה לא מבוטלת שיש להביאה בחשבון. אציין עוד שהנאשם ניהל את ההליך עד תום. מובן שאין להחמיר בעונשו בשל כך (סעיף 40'א(6) לחוק העונשין) אך מנגד אין הצדקה להקלה עונשית השמורה למי שמודה בעבירות המיוחסות לו, מכיר בחומרתן ומביע חרטה המעידה על סיכוי לשינוי. העונש ההולם אפוא את המעשים מחייב, כאמור, מאסר בכליאה. בכך

יבואו לידי ביטוי חומרת המעשים, עקרון הגמול וההלימה וכן יינתן משקל ראוי לצורך בהרתעה מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד. ברי בעיני שעונש זה עלול לפגוע בנאשם באופן לא קל, במיוחד כאשר מדובר במאסר ראשון והבאתי נתון זה בחשבון בקביעת העונש. לא התעלמתי גם מההכרה ההולכת וגוברת בדבר ההשפעות השליליות של עונש המאסר (ראו בעניין זה **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר")), ואולם אין מנוס במקרה זה מהטלת עונש מאסר וזאת בשל מהות העבירות ויתר הנסיבות שפורטו לעיל. משכך, ראיתי לקבוע עונש המצוי קרוב לתחתית המתחם, אם כי שלא בתחתיתו (לשיקולי הענישה בתוך המתחם ראו בשינויים המחויבים ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' גריפאת** (22.12.2020)).

18. הנאשם טען כי יש להביא בחשבון לעונש את העובדה שאיש זולתו לא הובא לדין בגין החזקת הנשק בו עסקין הגם שהנשק נמצא בחצר ביתו של דודו. בהכרעת הדין דחיתי הטענה שהתנהגות זו מהווה אכיפה בררנית וקבעתי שאף אם המאשימה הקלה עם הדוד כאשר העריכה שלא קיים סיכוי סביר להרשעה חרף חזקת המקום החלה בעניינו (סעיף 144(ד) לחוק העונשין), אין לומר שמדובר באכיפה בררנית שכן למאשימה שיקול דעת רחב באופן בו היא מעריכה את הראיות. דעתי היא שאין בטיעון זה להביא אף להקלה בעונש. אין מחלוקת כי בית המשפט רשאי להקל בעונשו של נאשם בשל טענה להגנה מן הצדק ובכלל זה אכיפה בררנית וזאת כסעד מידתי יותר מאשר ביטול כתב האישום (ע"פ 8551/11 **כהן סלכני נ' מדינת ישראל** (12.8.2012)). ואולם, תנאי לכך הוא שנקבע שנפל פגם בהתנהלות המאשימה בהתאם למבחני ההגנה מן הצדק. כאשר קבעתי שאין מדובר באכיפה בררנית, מובן שאין מקום להידרש להקלה עונשית מטעמים של הגנה מן הצדק (ע"פ 3478/07 **חנוך עצמון נ' מדינת ישראל** (14.7.2010)), פסקאות 31-32). אציין עוד שאין מדובר בטענה לשניים שעברו יחדיו עבירה או לכל צורה אחרת של צדדים לעבירה (ביצוע בצוותא, סיוע וכיוצא), אלא הטענה היא שגם אדם אחר עבר עבירה דומה בנשק זה (בשל חזקת המקום) וללא כל קשר לנאשם. טיעון זה הוא בעל עצמה חלשה יותר מאשר טענה לאכיפה בררנית בין שניים שהם שותפים לדבר עבירה ואף מטעם זה לא סברתי שיש בכך להוות שיקול להקלה בעונש.

19. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **20 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו מיום 15.2.21 - 12.5.21.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו עבירה על סעיף 144 לחוק העונשין שהיא פשע.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו עבירה על סעיף 144 לחוק העונשין שהיא עוון.

ד. מאסר על תנאי למשך חודשיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו עבירה בניגוד לסעיף 275 לחוק העונשין.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ביחס למוצגים - תוגש בקשה בחלוף תקופת הערעור.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ג, 30 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.